

[Niels Westerby.]

skattereform, som liberalt centrum har fremlagt, er der jo fremkommet en række tanker i den retning, både med hensyn til skattefradragsretten og en lang række andre fradrag. Jeg tror, vi må tage dette spørgsmål op i den ånd, i forbindelse med skattereformen, og se på alle de mange fradrag, vi har derudover.

Det er vel sådan, at de forskellige befolkningsgrupper efterhånden har sikret sig en række fradrag, som de er særlig glade for. Parcellusejerne har deres, og de noget højere indtægter, der kan spare noget op, har deres, lønmodtagerne har deres, og de erhvervsdrivende har deres. Jeg tror i virkeligheden, at hvis de forskellige grupper giver ligeligt afkald på deres forskellige privilegier i form af fradragsregler, så er der vist ikke ret mange, der har flere fordele end andre. Jeg tror, at modregningen af de forskellige fradrag fra de forskellige befolkningsgruppers side — en modregning fører jo til en ophævelse af fradragene — i virkeligheden vil betyde en forenkling af skattelovgivningen og den effektivisering af hele systemet, som er tiltrængt, uden at det vil komme til at gå ud over nogen.

Jeg vil altså gerne som konklusion på dette bede den højtærede finansminister om så hurtigt som muligt at undersøge, om disse regler betyder, at der kommer en større privat opsparing, end hvis de ikke eksisterede, om de har nævneværdig betydning. Og jeg vil gerne bede om, at man i skattereformudvalget nu tager disse fradragsregler op og prøver at modregne de forskellige befolkningsgruppers fradrag med hinanden, sådan at ingen kommer til at give afkald på mere end andre, men sådan at vi får en mere enkel skattelovgivning, for det er uholdbart, som det er. Man kan ikke byde befolkningen, at det næsten er umuligt for folk at beregne deres skat, og at de hver sommer skal have et skattechok, fordi det har været umuligt for dem at beregne deres skat efter så indviklet en lovgivning, som vi har.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Det er jo ganske åbenbart, at det skattesystem, vi har, animerer til at finde på fradrag. Vi er jo her inde ved spørgsmålet om vor marginalbeskatning. Jo højere marginalskat vi har, jo større fordel er der ved at finde på et fradrag. Det er simpelt hen dér, det hele ligger, og det er da også en af grundene til, at man, selv om man er modstander af alle disse fradrag, og det er jeg, dog alligevel kan sige: ja men skal vi nu afskaffe de fradrag, som måske netop den del af befolkningen, som er i klemme, kan bruge, nemlig lønmodtagerne i mellemgruppen? Det er nemlig en kendsgerning, at det i særlig grad er denne gruppe, der bruger, hvad man nu har af indekstrakter, kapitalbinding o. s. v. Det er jo ikke for ingenting, at man i reklamerne siger: „Skær toppen af skatten“. Man siger jo ikke: „Spar op“, man siger ikke: „Nu skal I deltage i en større opsparing“, man siger: „Skær toppen af skatten.“ Og det er det, bankerne reklamerer med, ikke med at folk skal komme og sætte penge ind, tværtimod kan man næsten sige; der er banker, der reklamerer med, at man kan komme ind og låne penge i banken og så bruge lånet til at sætte ind i den samme bank på kapitalbindingskonto og derved skære toppen af skatten. Det er simpelt hen problemet, at vore alt for urimeligt høje marginalskatter gør, at man leder med lys og lygte efter noget, man kan trække fra, når man er kommet derop på skatteskalaen, hvor man skal af med 75, 80 eller måske 100 pct. af de næste 1.000 kr., man har tjent, hvilket vil sige, at man jo får en vældig fordel ud af at trække fra på den måde, der her er tale om.

Men hvad er det så, der er grunden til disse meget høje marginalbeskatninger? Det er simpelt hen skattefradragsreglen. Derfor må konsekvensen også være, sådan har jeg også forstået, at den er for dem, der har været inde på disse problemer — og jeg håber også, den er det for hr. Baunsgaard — derfor må konsekvensen jo egentlig også blive, hvis vi skal dette til livs, og hvis vi virkelig